
KONCERT

Projekat "Kompozitori u prvom licu" , veče prvo: Nada Kolundžija (klavir), Velika sala SKC-a

Gravitaciono srce

Zorica Kojić

Dve godine u ovom trenutku već "stara" Inicijativa za istraživanje i produkciju savremene muzike, "live" i vizuelnih umetnosti po imenu Činč, ovog "proširenog" vikenda u septembru, baš tokom zapaljive srpske predizborne čitnje, upriličila je u beogradskom SKC-u četvorodnevni svoj poduhvat - projekat da u seriji predavanja eminentnih poslenika savremenog evropskog zvuka različitih generacija, kojima ima još obavezno da usledi živa koncertna praksa na delu u regularnom večernjem terminu, zadovolji dakle glad onog ne baš malobrojnog auditorijuma ovog tipa za novom muzikom pre svega i svim onim sa čime u umetnosti (i zbilji) ona može i prirodno jeste udružena.

Tako je već prvo koncertno veče projekta "Kompozitori u prvom licu" u Velikoj dvorani SKC-a na pozornicu izvelo kultnu beogradsku pijanistkinju Nadu Kolundžiju, u čijem se obimnom programu našla jedna uz drugu neprestajuća ovovremenost radova različitog porekla i definitivno različitog trenutka nastajanja, usaglašena u svojoj aktuelnoj savremenosti datog doba do snage argumenta podignutog na nivo supstrata procesa pamćenja. Započevši nastup besmrtnim Kulenovićevim "Virdžinalom" kao bespogovornim vrhuncem "starih" vremena pa sve do finalnih svetskih premijera radova Jasne Veličković ("Good Bach" za klavir i CD) i Irene Popović ("Tišina i ništa" za šaptača i klavir) kao drugim krajem autorske trijumfalnosti ultimativnog sadašnjeg trenutka, Kolundžija je između smestila ljupku "Sonatu" Miloša Raičkovića, gigantske erupcije vehementne etide za klavir "Na dirkama" Mauricija Kagela, a onda i radove ČINČ gosta ovom prilikom, uticajnog holandskog kompozitora Luja Andrisena - tokatu "Slika Moroa" i kratku svitu klavirskih krokija "Uspomena ruža".

No, oksidativni i fermentišući postupak Veličkovićeve sa Guldovom interpretacijom Bahovog Preludijuma i Fuge C-dur iz Prve sveske "Dobro temperovanog klavira", kojim se ova dvojica nadograđuju Vitgenštajnom do ushićujuće energije preobraženja u jednom zanosnom kovitlacu kojim upravo ničiji integritet nije narušen u suštini, već se pre radi o zapanjujuće perfektno izvedenom prikljubljivanju istovremenosti bića, već je nagovestio neponovljivost ove koncertne večeri, da bi završna "Tišina i ništa" Irene Popović vratila munjevito stvar u samo gravitaciono srce svih prapočetaka i međuvremenog trajanja do baš ovog modernog časa u gradu, prevedenog tako u polagano pevušenje džungle i nekakve neuhvatljive usamljene prapostojbine svih ljudi nalik kakvim naročito filtriranim radovima Velvet Underground heroine Nico.

"Presečen" efektnim pojavljivanjem kompozitora Hilijusa van Berhajka u njegovim instalacijama za klavir "Budi spreman" i "Težina", u kojima se notorna klavirska serioznost oblaže kućnom opremom za spavanje gušeći ton do odsustva titraja ili se podvrgava "teškim" mukama čekrka sa tegovima, koji najviše smeha izazivaju pri okretanju stranica i "otežanom" izvođenju trilera, ovaj resital Nade Kolundžije kakav najzad jeste bio je moguć zapravo samo u njenoj interpretaciji. Nalik sunčanom disku na sceni koji šiklja poput klavirskog gejjira isključivo prema gore, Kolundžija je jedina koja neuhvatljivo elektronsku strukturu dela prevodi u humani entitet sa plemenitom jasnoćom. Veoma uzbudljivo.

Danas